

רע"פ 2097/14 - יאסר דויכאת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2097/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: יאסר דויכאת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 20.2.14 בעפ"ג 24575-01-14 שניתן על ידי כבוד השופטים: ד' ברלינר - נשיאה, ג' קרא - ס"נ ומ' סוקולוב ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד אבי מנצור

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (הנשיאה ד' ברלינר, סגן הנשיאה ג' קרא והשופטת מ' סוקולוב) בעפ"ג 24575-01-14 מיום 20.2.2014, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית המשפט השלום בתל אביב (השופט ד' בארי) בת"פ 14080-01-12 מיום 19.12.2013.

רקע והליכים

עמוד 1

2. המבקש הורשע ביום 19.12.2013, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בהתאם לכתב אישום מתוקן בעבירת קבלת רכב או חלקי רכב גנובים, לפי סעיף 413 י לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

3. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 3.1.2012 נגנב רכב מחניון "הסינמה סיטי" בגלילות. זהותו של גונב הרכב לא ידועה. המבקש, אשר קיבל את הרכב, ידע כי הוא גנוב. בהמשך, נהג בו בשטח הרשות הפלשתינית ונתפס במהלך מרדף משטרה לאחר שהתהפך עם הרכב וגרם לו נזק.

4. בהסדר הטיעון נקבע כי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי. ביום 19.12.2013 גזר בית המשפט השלום את דינו של המבקש. נקבע כי מתחם הענישה ההולם בעבירות אלה נע בין תקופת מאסר לא ארוכה לבין מאסר עד 18 חודשים. בית המשפט נדרש לגילו הצעיר של המבקש, נסיבותיו האישיות והמשפחתיות והעדרי קיומו של עבר פלילי, וקבע כי יש להשית עליו עונש שהוא במדרג הנמוך ביותר של מתחם הענישה שנקבע. לפיכך, גזר עליו עונש של 5 חודשי מאסר בפועל ו-8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה מסוג פשע שעניינה שליחת יד ברכוש הזולת.

5. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב וטען כי העונש שהושת עליו חמור, זאת לנוכח נסיבות העבירה הקלות במיוחד וכן גילו הצעיר ונסיבותיו האישיות. עוד טען המבקש כי שגה בית המשפט בכך שהתחשב בערך המוגן בעבירה והוא מניעת סחר בכלי רכב, שכן לשיטתו, במקרה הספציפי לא דובר בסחר בכלי רכב גנובים. המשיבה הפנתה לתקרת הענישה בגין העבירה שבה הורשע המבקש וטענה כי יש משמעות למרדף ולעובדה שהמבקש התהפך במהלך המרדף.

6. ביום 20.2.2014 דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש. בית המשפט קבע כי במקרה הנוכחי, מעשה העבירה בנסיבותיו אינו מקל בהכרח עם המבקש, וכי עונש של 5 חודשי מאסר הוא עונש מידתי וראוי בנסיבות אלה. כן קבע בית המשפט כי התנהגותו של המבקש והמרדף מצדיקים יחד עם יתר השיקולים את העונש שהושת עליו.

הבקשה

7. במסגרת בקשת רשות הערעור, המבקש הפנה לעקרונות של תיקון 113 לחוק העונשין. לטענתו שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא ייחס משקל לנסיבות האירוע, מידת אשמו והודייתו. עוד טען המבקש כי בית המשפט חרג באופן קיצוני מגדרי הענישה המקובלת במקרים דומים.

הכרעה

8. אין בידי להיעתר לבקשה לרשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן המקרה מעלה סוגיה או טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' עמוד 2

מדינת ישראל (22.4.2010)).

9. עניינה של הבקשה הוא חומרת העונש. טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). לא ניתן לומר כי השיקולים שהעלה המבקש נעלמו מעיניו של בית המשפט המחוזי והוא נדרש להם בגזר דינו. זאת ועוד, העונש שנגזר על המבקש הוא במדרג הנמוך של מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט השלום, ועל כן אין כל מקום להתערבות של בית משפט זה.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, מתייתרת ההחלטה בבקשה לעיכוב הביצוע. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בבית מעצר ניצן ביום 23.3.2014 עד השעה 12:00 או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מפסק דינו של בית המשפט המחוזי. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787336 ; 08-9787377.

ניתנה היום, י"ח באדר ב' התשע"ד (20.3.2014).

ש ו פ ט